

Mieczysław Góra

Łódź, ul. Chocianowicka 103.
Stanowisko I

Informator Archeologiczny : badania 19, 136

1985

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

W trakcie wykopalisk wydobyto duże ilości ceramiki naczyniowej, budowlanej, fragmenty szkła witrażowego, monety wczesnośredniowieczne oraz kości zwierzęce i ludzkie. Wydobyto również bardzo duże ilości ornamentowanych detali architektonicznych, wykonanych z gipsu jastrychowego. Ornament został wykonany w formie wypukłych reliefów roślinno-geometrycznych i zoomorficznych. Na kilku z nich zaobserwowano ślady malatury. Blizsze dane /chronologia, typologia i ich charakter/ zostaną podane po szczegółowym opracowaniu.

Badania będą kontynuowane.

ŁÓDŹ
ul. Chocianowicka 103
Stanowisko 1

Muzeum Archeologiczne i Etnograficzne
w Łodzi

Badania prowadził mgr Mieczysław Góra. Finansował WKZ w Łodzi. Pierwszy sezon badań. Osada otwarta /XI-XII w./.

Prace wykopaliskowe w Łodzi, przy ul. Chocianowickiej nad rzeką Ner koncentrowały się na obszarze pól położonych na wysokim cyplu nadrzecznym, około 2 km na zachód od zajezdni tramwajowej.

Istnienie stanowiska sygnalizował dr Henryk Wiklak, który podczas badań powierzchniowych w 1971 r. na obszarze pól w Chocianowicach, natrafił na liczne ułamki naczyń glinianych z okresu wczesnego średniowiecza. W 1979 r. mgr Wiesław Stępień z Ośrodka Badań i Dokumentacji Zabytków w Łodzi wykonał serię zdjęć lotniczych celem zlokalizowania osady. Wypowiano wtedy do stacjonarnych badań pole H. Wojtasiaka, położone nad Nerem. W 1980 r. mgr Mieczysław Góra dokonał na tym polu licznych wierceń ręcznym świdrem i zlokalizował pod warstwą orną 3 jamy osadnicze.

Efektem tych badań było potwierdzenie obecności w tym rejonie niewielkiego skupiska osadniczego w postaci 3 wczesnośredniowiecznych jam osadniczych z XI-XII w. Były to w rzucie płaskim duże nieregularne elipsy o wymiarach 2 x 3 m i głębokości dochodzącej do 80 cm od powierzchni ziemi. Zawartość tych jam stanowiła czarna, przepalona ziemia. W ich wypełniskach znaleziono znaczne ilości ułamków naczyń glinianych, kości zwierzęce, glinianą pokępcę, węgle drzewne oraz fragment przęśnika glinianego. Pomimo że jest to materiał wyraźnie szczątkowy, świadczy jednak o istnieniu w tym miejscu średniowiecznej osady.

Badania będą kontynuowane.

ŁUSZCZÓW, gm. Uchanie
woj. zamojskie
Stanowisko 1

patrz
epoka brązu

ŁYKOWO, gm. Dygowo
woj. kossalińskie
Stanowisko 2

Muzeum Okręgowe
Konservator Zabytków Archeologicznych
w Kozalinie

Badania prowadził mgr Henryk Janocha /autor sprawozdania/
i mgr Franciszek Lachowicz. Pierwszy sezon badań. Osada przy-
godowa okres wczesnośredniowieczny /IX-X/XI w./.

Stanowisko położone jest na północno-wschodnim brzegu rzeki Parsęty, w odległości 750 m na północny zachód od skraju wsi Łykowo, 1,250 m na północ od PGR Poczernino i około 250 m na południowy zachód od grodziska w Kłopotowie stan. 1. Osada zajmuje lekko kopulaste wzniesienie w pradolinie rzeki Parsęty, systematycznie niszczone przez rzekę. W ciągu 5 lat woda zniszczyła około 7-10 m wyniesienia i tyleż przesunęła swoje koryto na północny zachód.

Osada została odkryta w 1985 r. przez dwóch mieszkańców Łykowa R. Pawlika i R. Pirowicza. Uchwytna wielkość zachowanego wzniesienia i osady wynosi: długość na N-S ca 50 m, a maksymalna szerokość na W-E 30 m, zaś maksymalna wysokość w stosunku do powierzchni wody rzeki Parsęty wynosi ca 3 m. Od strony północno-wschodniej lądu osada była prawdopodobnie otoczona fosą o szerokości przesiado 4-5 m, której resztki uchwycono na długości ca 35 m i głębokości ca 1 m. Od strony południowo-zachodniej broniła była bezpośrednio wodami rzeki Parsęty.

Zakres prac badawczych był stosunkowo niewielki. Przeprowadzono je od strony koryta rzeki. W odsłoniętej części wyróżniono następujący układ nawarstwień: - warstwa I, to jasny drobnoziarnisty piasek o miąższości do 1 m. Bez materiału zabytkowego; - warstwa II, to intensywna spalenizna o miąższości ca 30-50 cm, z resztkami spalonych belek oraz licznymi ruchomymi zabytkami w postaci ułamków naczyń glinianych i kości zwierzęcych; - warstwa III, to szarozółty sypki piasek z zalciami spalenizny o miąższości ca 50 m; - warstwa IV, to drugi układ intensywnej spalenizny zmieszanej z piaskiem, wśród której można wyróżnić fragmenty mocno spalonych belek. Podobnie, jak w pierwszej wystąpiły tu dość liczne ułamki naczyń glinianych. Spalenizna zalega na dużych głazach kamiennych przesypanych piaskiem i resztkami zalców wspomnianej spalenizny. Podłoże z głazów kamiennych zalega nawet poniżej obecnego poziomu rzeki Parsęty. Stanowiły one prawdopodobnie umocnienie terenu przed niszczącym działaniem rzeki.